

Leven in Overvecht

nummer vier, juni 2013.

krantje over geloof, hoop en liefde in de wijk

Uit het netwerk

De dag die je wist die zou komen is eindelijk daar... de zon schijnt!

De **slippers** die we een jaar geleden netjes hadden opgevouwen, de korte broeken en de bloemige badpakken, al die frivole zomerse frutsels waarvan we vreesden dat ze dit jaar gewoon in de kast zouden blijven liggen mogen er weer uit. Het daglicht, de uitsloverige groenigheid van alle Overvechtse bomen, de eerste slaagst: al die dingen geven weer nieuwe energie om vol enthousiasme door te blijven gaan met het zoeken naar sporen van Gods koninkrijk in deze wijk.

En waar vonden we die sporen de afgelopen tijd?

In de **open vieringen** bijvoorbeeld. Sinds een tijdje is er elke derde zondag van de maand tussen 15.30 en 17.00 een open viering voor buurtbewoners. De vieringen worden georganiseerd door de huisgemeente, maar vinden plaats in Overhoop. Het is mooi om te zien hoe er elke maand weer een paar nieuwe mensen bijkomen. Soms mensen die al heel lang niet meer in een kerk zijn geweest of weinig sociale contacten hebben.

In het bericht dat een bevriend Iraans stel uit Overvecht een **verblijfsstatus** heeft gekregen! In de periode dat zij hier illegaal verbleven, zijn er veel mensen uit het netwerk geweest die hen voor een tijdje in huis haalden, voor hen hebben gebeden of hen financieel ondersteunden.

In de **maandelijkse bidstonden** bij Leendert en Marianne, waar elke laatste zondag van de maand mensen samenkomen om te eten, verhalen uit te wisselen en te bidden voor Overvecht.

In de **Overhoopsessies** : maandelijkse thema-avonden waarin we met elkaar in gesprek willen gaan over hoop en wanhoop, oorlog en vrede, radicale liefde en prikkelend geloof. Hoe ontstaat zo'n gesprek? Door schrijvers en vredesactivisten uit te nodigen en hen te laten vertellen over de dingen die ze gezien en meegemaakt hebben bijvoorbeeld. Of door onder leiding van een Jezuïetenpriester te oefenen met het zogenaamde levensgebed. Of door gewoon een mooie film te kijken en erover door te praten. Alle sessies leverden bijzondere en inspirerende momenten op en we zijn dan ook van plan om hier gewoon lekker mee door te gaan! De eerstvolgende Overhoopsessie staat in het teken van **Syrië** (zie agenda) en vindt plaats op vrijdag 5 juli.

In... nog een heleboel andere mooie, ontroerende, samenbindende gebeurtenissen, waar wij drieën misschien helemaal geen weet van hebben. We zijn benieuwd in welke situaties jullie glimpjes van Gods koninkrijk zien! Laat het ons weten, dan plaatsen we jouw verhaal misschien in de volgende *Leven in Overvecht*.

Een hartelijke groet,
Karlien, Paul en Frank

WE RAZEN DOOR EEN ONBEGRENSDE DUISTERNIS. IN KOSMISCHE TERMEN ZIJN WIJ SUB-ATOMAIRE DEELTJES, ALS ZANDKORRELTJES OP EEN ONEINDIG STRAND.

© Bill Watterson

De foto op de voorkant is gemaakt door Vesselina Nikolaeva in een serie over de Camera Obscuradreef. De tentoonstelling is in juni te zien in het Stadhuis en komt later naar Overvecht.

Why? Why?

Waarom je dit krantje krijgt? Grote kans dat je je een keer online hebt aangemeld voor het Overvecht Netwerk, een groep christenen die Gods koninkrijk willen zoeken in de wijk.

Er is nieuws: in juli stoppen we met onze website, bekend als de ning. We gaan weer terug naar een gewone site met agenda. Het adres blijft hetzelfde: leveninovervecht.nl.

Maar we hebben intussen wel weer onze **mailinglist** afgestoft. Wil je nieuwtjes en oproepjes blijven ontvangen en sturen? Meldt je dan direct aan door te mailen naar overvecht-subscribe@yahoo.com.

Stuur je postadres naar overvecht@frankmulder.info als je deze krant wilt blijven ontvangen.

Het verschil tussen Jezus en idealisme

Toen ik een paar jaar geleden door India reisde, bezocht ik in Mumbai een huis waar Gandhi tachtig jaar geleden woonde. Het is nu een soort museum waar ik me weinig meer van herinner op één enkele spreuk na in een lijstje dat ergens achteloos aan een paal was opgehangen. De zin luidde: "Doel en middel moeten inwisselbaar zijn." Ik moest er wel een paar jaar over nadenken.

Het was een belangrijk principe van Gandhi, leerde ik later, en volgens hem ook de kern van de boodschap van Jezus. Als een vreedzame samenleving je doel is, kan geweld niet je middel zijn. Als een liefdevolle samenleving je doel is, kan concurrentie niet je middel zijn. Wat je zaait, zul je oogsten, zegt het evangelie, en inderdaad suggereert Jezus regelmatig dat Gods koninkrijk zoeken op een bepaalde manier het begin van Gods koninkrijk is.

Alle ideologieën, of ze nu communistisch, kapitalistisch of wahabitisch zijn, zijn diep overtuigd van een stralende toekomst, vol vrede, voorspoed, respect of harmonie. Zo overtuigd, dat ze wat betreft de middelen een oogje dichtknijpen, waardoor hun telkens weer dat mooie doel uit de handen glipt. En dat is het radicale van het evangelie: Jezus draait het om. Voor hem heiligt het doel niet de middelen, maar de middelen het doel. Wij hoeven Gods rijk niet te bouwen, we moeten het alleen zoeken. Christenen kunnen dus nooit utopisch zijn, gericht op een perfect ideaal. Ze volgen alleen Jezus, ongeacht de uitkomst. Daarom noemde men ze in het begin de mensen van de Weg.

Die gerichtheid op de weg in plaats van het ideaal helpt me om te kiezen waar ik iedere dag weer voor moet gaan. Niet het bereiken van morele zuiverheid, een oplossing voor het milieuprobleem, een wijk waar nooit meer iemand Red Bull-blikjes op de grond gooit, of een fijne kerk met alleen maar mooie liedjes (ik noem even een paar idealistische dromen),

want die doelen sturen m'n denken automatisch de richting op van meer middelen en invloed, zonder mijn ego aan te pakken. Bovendien frustreert het, in een imperfecte wereld waar mensen niet doen wat ik wil.

Als ik me daarentegen richt op het hier en nu, komen er andere dingen bovendien als belangrijke doelstellingen van de dag. Soms gewoon hard werken, bijvoorbeeld, voor m'n geld. Maar soms vleesetende plantjes kopen omdat Josha die zo spannend vindt. Soms een dag bezig zijn met een buurtactiviteit of iemand bezoeken die verdrietig is. Soms mijn geld geven aan iemand die in de schulden zit, of mijn kamer aan een gast, of juist geen gasten binnenlaten omdat het tijd is voor rust, of voor een potje voetbal. Energie steken, kortom, in

zaken die een doel in zichzelf zijn, die ook waarde hebben als volgend jaar de aarde zou vergaan.

Henri Nouwen schrijft heel mooi dat er een verschil is tussen effect en vrucht. We hoeven ons niet druk te maken om effect. Soms mislukken onze plannen, soms gaan we dood. Maar God belooft wel vrucht als we Jezus volgen. Dat kunnen we zelf niet altijd zien. Ik hoop dat we van effectgerichte christenen weer vruchtgerichte christenen kunnen worden, van een doelgerichte kerk weer mensen van de weg.

Frank

Moestuinbeginners

Met grote gieters gaan Paula, Dawood en ik op pad, op zoek naar het geheime waterkraantje. In onze nieuwe buurtmoestuin op het Camera Obscuraplein is de waterbron verstopt in een van de portieken. Gelukkig doet er iemand net de deur open, zodat we kunnen vullen. De plantjes staan er droogjes bij, het enige kleine boontje bungelt wat sip aan zijn takje. Gelukkig is er volgens Paula vorige week 'een mysterieuze watergever' geweest, waardoor de plantjes nog overeind staan en de bedding nog niet is verkruid.

We zijn nog beginners. Een paar weken geleden liet Seguro, een stichting voor ongedocumenteerden, de bakken en de bankjes timmeren. En men zaaide. Daarvoor kwam in de vergadering de scherpe vraag: wie heeft er ervaring? Glazige blikken. De meesten leek het mooi om mee te doen. Maar de juiste zaaitijden, vruchtwisseling en plantencombinaties, dat was wel wat anders. Ik stak voorzichtig mijn vinger op en zat daarmee meteen in de tuincommissie.

Mijn moestuinervaring is beperkt. Ik zag nog wel eens de aardappelplant aan voor spinazie, en zette dat dan op tafel voor wat hongerige huisgenoten. Gelukkig is er bij dit project gegoogled op moestuinieren en ziet het geheel er nu schoon, heel en veilig uit, compleet met stokken, netten, sla, prei, pastinaak en kruiden. En er was dus dat ene boontje dat al uitkwam. Op 21 juni is er een feest om te vieren dat de moestuin er is gekomen. Laten we hopen op meer bonen, burens en barbecues om het leven en de moestuin op het plein te delen.

Het feest is aan de Camera Obscuradreef 100, van 16:00 tot 22.00u. Nieuwe vrijwilligers met moestuinervaring, spieren en/of enthousiasme zijn welkom om mee te doen.

Paul

Tabbouleh: oosterse zomer- salade

Zomer is fijn. Daar zijn een heleboel goede argumenten voor te geven, maar ik zal me nu beperken tot de allerbelangrijkste: in de zomer kun je buiten eten! Weg met die eettafel: gewoon lekker met je blote voeten in het gras, in een park of aan een Maarsseveense plas. Het enige nadeel van al dat buiten eten is dat niet elke maaltijd zich hier even goed voor leent (een gloeiendhete lasagneschaal in je fietstas is geen goed plan, geloof me...). En omdat niet elke maaltijd even geschikt is, loop je het risico wekenlang niks anders te eten dan Turks-brood-met-pastasalade. Om te voorkomen dat die eeuwige penne rigata je straks de neus uitkomt, hier een goed alternatief: tabbouleh, een oosterse salade met heel veel verse kruiden. Alle ingrediënten vind je bij de Turk. Lekker niet standaard!

Doe 150 g fijne **bulgur** in een kom en voeg 6 dl koud water toe. Laat 20 minuten weken. Leg een schone theedoek in een vergiet en giet de bulgur in het midden. Laat uitlekken. Pak dan de zijkanten van de theedoek bij elkaar en druk de rest van het vocht er uit. Doe de bulgur in een grote kom. Voeg 3 fijn gesneden **lente-uitjes**, 4 stevige **tomaten** (in kleine stukjes gehakt), 6 eetlepels fijngehakte **peterselie** en 4 eetlepels fijngehakte **munt** toe. Roer er 6 eetlepels verse **citroensap** en 5 eetlepels **olijfolie** doorheen. Breng goed op smaak met **zout** en versgemalen zwarte **peper**. Dek de kom af en laat alle smaken bij voorkeur een paar uur intrekken in de koelkast.

Karliën

Taal en thee op tien hoog

Margreet (26) verhuisde ooit naar Utrecht om geneeskunde te studeren. 7 jaar later geeft ze les op een zwarte school in Overvecht-Noord, woont ze in een tienhoogflat en wordt ze af en toe ingestopt door haar Marokkaanse vriendin. 'Nee, mijn leven is niet helemaal gelopen zoals ik het ooit in mijn hoofd had...'

Een paar jaar nadat Margreet is begonnen met geneeskunde, maakt ze de switch naar de PABO. 'Ik heb een gereformeerd-vrijgemaakte achtergrond. Als je de PABO ging doen, dan deed je dat op de Gereformeerde Hogeschool in Zwolle. En daarna ging je dan aan de slag op een gereformeerde basisschool ergens in het land. Bij mij liep het iets anders. Door mijn studie woonde ik al in Utrecht en ik besloot om hier de Pabo te gaan doen. En zo kon het gebeuren dat ik voor mijn stage op een openbare basisschool in Overvecht belandde.'

'Er ging een nieuwe wereld voor me open! Er speelde zo veel op die school. Ik schrok van de grote taalachterstanden. Ik zag regelmatig hoe kinderen er op los sloegen. Niet omdat het allemaal zulke agressieve kinderen waren, maar door een groot onvermogen om zich in woorden uit te drukken. Wanneer je de woorden niet hebt om aan te geven dat je boos of verdrietig bent, lijkt slaan soms de enige oplossing.'

In diezelfde periode meldt Margreet zich aan

bij HIP (Hulp in Praktijk). 'Ik werd gekoppeld aan een alleenstaande Marokkaanse moeder in Kanaleneiland. Ze had twee kinderen en was in verwachting van de derde. Beide kinderen waren getuige geweest van huiselijk geweld. Haar zoontje van 3 jaar kon amper praten. Dat heeft me zo aangegrepen! Net als veel kinderen op mijn stageschool was ook hij niet in staat om zichzelf te uiten. Het vormde voor mij een extra trigger om me te verdiepen in taalontwikkeling en taalstimulering. Hier wilde ik verder mee.'

'Ja, het is wel even wat anders dan lesgeven op een gereformeerde basisschool... Maar spijt van mijn keuzes heb ik nooit gehad. Ik kan hier zo veel doen! Wat ik soms lastig wel vind, is dat ik geen christelijke collega's heb. Natuurlijk praat ik met mijn collega's over alle moeilijke situaties waar we mee te maken krijgen, maar dat is voor mij niet altijd genoeg. In de parallelgroep 3 op mijn school heeft één van de kinderen leukemie. Ik vind dat zo verdrietig. Ik zou daar dan ook voor willen bidden, maar daar is geen ruimte voor.'

Voor collega's is dit gewoon hun werk. Aan het einde van de dag gaan ze terug naar hun huis in Baarn. Ik blijf hier. Mijn werk en mijn leven zijn veel meer met elkaar verweven. Dat klinkt heel mooi, maar het levert ook wel spanningen op. Ik zou veel meer over Jezus willen vertellen, maar dat kan natuurlijk niet zo expliciet in de rol van juf op een openbare school.'

'Ik ben daarin nog heel erg aan het zoeken. Hoe kan ik ook buiten mijn werk van betekenis zijn in deze buurt? Op welke plekken en op welke manier kan ik wel over mijn geloof praten? Ik zou willen dat de kerk waar ik naar toe ga daarin een enthousiasmerende rol zou spelen. Dat er veel meer visie zou zijn voor de bewoners van een wijk als Overvecht. Maar ik merk dat dit niet altijd het geval is en dat vind ik soms best lastig. Met mijn vorige huiskring deden we eens in het half jaar een Presentklus. Dat is natuurlijk heel leuk, maar ik zou zo veel meer willen doen dan dat! Niet dat ik nu allerlei grootschalige evangelisatieacties zou willen opzetten. Ik geloof veel meer in persoonlijk contact. In bijbelen geven bijvoorbeeld of in zorgen voor je burens en dat er van daaruit dan ruimte is om écht met elkaar in gesprek te gaan.'

'Als ik vanaf mijn balkon naar buiten kijk zie ik al die honderden vakjes. Zoveel mensen die letterlijk afgesloten van anderen leven. Dat maakt me soms verdrietig. Ik zou zo graag willen dat mensen elkaar echt leren kennen, dat er veel meer interactie is tussen verschillende culturen, dat mensen zich veilig en vertrouwd voelen bij elkaar. Dat is waar ik aan wil bijdragen, maar ik kan dat niet alleen. Ik heb een soort vangnet nodig. Dat vangnet vind ik voor een belangrijk deel in de maandelijkse

bidstonden. Ik vind het bemoedigend om te horen dat anderen ook proberen om echt van betekenis te zijn in Overvecht. Ik krijg energie van de verhalen en ideeën die ik daar hoor.'

'Ik heb niet het idee dat ik alleen maar aan het geven ben. Ik krijg er ook heel veel voor terug. Het contact met Naima, die Marokkaanse vrouw in Kanaleneiland, is uitgegroeid tot een echte vriendschap. Het begon met ondersteuning, boodschappen doen, dat soort dingen, maar inmiddels is het contact gelijkwaardig. Ik ben opgenomen in haar gezin. Af en toe blijf ik bij hen slapen. De laatste keer dat ik daar was, werd ik zelfs ingestopt door Naima! Ik kon me niet eens meer herinneren hoe lang geleden het was dat iemand dat bij mij gedaan had.

En in mijn eigen buurt? Ik word herkend, er zijn mensen in mijn flat die gewoon even zwaaien of een schaal koekjes langsbrengen met het offerfeest, dat is zo waardevol! Het besef dat je gezien wordt, dat gun ik iedereen.'

Karliën

Agenda

(Check leveninovervecht.nl voor meer info)

30 juni: Bidstond

Al meer dan zes jaar hebben we een maandelijkse bidstond, iedere laatste zondag van de maand. Nieuw is dat die sinds kort altijd worden gehouden bij Leendert en Marianne (Tannhauserdreef 394).

Vanaf 18.00 is de deur open, waarna we samen eten. Iedereen brengt iets mee. Om 20.00u begint de gebedstijd, tot ongeveer 21:00 uur. Je kan ook alleen voor de bidstond komen.

5 juli: Overhoopsessie Syrië

Hoe zit het nu precies in Syrië? Wie vecht tegen wie? Hoe groot is het moslimextremisme? Hoe zit het met de christenen? Gharib, een Syrische zanger die velen van jullie kennen, zal er alles over vertellen. Afgewisseld met liedjes op de luit natuurlijk. Welkom!

Vanaf half acht hebben we koffie, om acht uur beginnen we.

(Overhoopsessies zijn avonden over hoop & wanhoop, geloof & liefde, over geweld & vrede, grijze wijken & genade van God. Met soms muziek & altijd taart)

14 juli: Living Tree

De Kerk van de Nazarener organiseert maandelijks een open viering in de wijk. Vanaf vier uur is er koffie, om half vijf begint de dienst. Aansluitend is er een gratis maaltijd. Voor meer info mail thelivingtree030@gmail.com.

Na de zomer: buurtviering

Elke derde zondag van de maand organiseert de huisgemeente een open middagviering voor mensen uit de buurt die geïnteresseerd zijn in geloof. De eerstvolgende keer is in september weer. Zie voor tijd en locatie: leveninovervecht.nl.

Interview Gharib

*vogel van vreemdelingschap,
zing niet
en sla niet met je vleugels
je bracht je leven zwerfend door
met je ogen gericht op je landen
(Gharib, Syrische zanger)*

"De vogel van vreemdelingschap ken ik goed. Nederland is niet mijn thuis en zal het ook nooit worden. Dat ligt niet aan Nederland, en ook niet aan mij. Het ligt eraan dat je niet voor 100 procent de persoon kunt zijn die je was, en ook niet voor 100 procent de persoon die je hier bent. Doordat je hier niet bent opgegroeid, ken je de vanzelfsprekendheden niet. Anderen wel."

"Ik ben sterk, maar als ik als buitenlander tussen Nederlanders zit, voel ik me zwak. Ik moet me in alles aanpassen. Niets is vanzelfsprekend. Je moet altijd aftasten: wat voor groep is dit, wat voor normen en waarden zijn algemeen, welke niet. Een Nederlander hoeft niets te doen. Die gaat zitten en de rest gaat vanzelf. Ik woon hier nu twintig jaar, maar nog steeds moet ik zoeken. Elke dag moet ik vechten. Wat is wel en niet acceptabel? Wat moet ik wel en niet leuk vinden?"

"Teruggaan is geen oplossing. Het andere van je eigen land is in de tussentijd ook weer veranderd. Ik zwerf tussen verschillende landen. Ik ben Syriër, Arabier, Nederlander, en als ik Engels praat een wereldburger, maar iedere keer mis ik iets anders. Ik kom uit een warm, gastvrij land. Nederland is kouder, afstandelijker en zakelijker. Hier is alles ik, ik, ik. Daar is alles wij, wij. Allebei is lastig. Waar je ook bent, je bent constant in gevecht met jezelf."

"Hoop dat het beter wordt, heb ik wel. Er zijn wel mooie momenten, op een bepaalde plek, met een bepaalde persoon. Maar daarna moet je toch telkens weer opnieuw beginnen."

Frank

Heiligen en helden: Geert Groote

Er was leven vóór Overvecht. De verhalen uit de geschiedenis van helden en heiligen, mensen die Jezus volgden, inspireren ons vandaag en lijken vaak actueler dan ooit. Deze keer: Geert Grote.

Benadering en contact met God', dat was voor iedereen, vond Geert Groote. In zijn tijd (1340-1384) was het een gevaarlijke mening. Geestelijke tussenkomst van een priester was noodzakelijk daarvoor, vonden velen. Monniken moesten een kloostergelofte afleggen. Groote vond dat niet nodig. Net zoals zijn vader Werner zijn goedbetaalde functie als burgemeester van Deventer neerlegde omdat de stad corrupt en vol onrecht was, liet Geert Groote zijn rijke leven als geestelijke los. Hij verruilde zijn mooie kleding voor een ruw langharig kleed en besloot eenvoudige gemeenschappen op te richten en de waarheid te spreken over kerkelijke en maatschappelijke misstanden.

Zijn ouders sterven als hij tien jaar is. Van het geld dat ze nalaten, volgt Groote drie studies: geneeskunde, theologie en rechten. Als hij afgestudeerd is, is hij klaar voor een goed inkomen. Dat krijgt hij van Paus Urbanus VI voor kerkelijk werk in Aken en later in Utrecht.

Toch kan hij daar al snel geen vrede mee hebben. Hij ziet steeds meer de verloedering om zich heen, ook in de kerk. De Franse kardinalen willen de gewelddadige en heerszuchtige Paus Urbanus VI, die ze zelf hebben gekozen, weer afzetten. Clemens VII is hun keus, een luxe paus en financieel fraudeur. Hier zet Groote zich tegen af, hoezeer hij ook trouw wil blijven aan de kerk. Nadat hij van een ernstige ziekte is genezen, besluit hij al zijn bezittingen weg te geven. Hij raadt iedereen aan kwistig en overvloedig te geven, 'dat ge alleen het hoogstnoodzakelijke, een paar schamele zaken, overhoudt.'

Hij vangt arme vrouwen op. Hieruit ontstaat in de jaren '70 in Deventer een eenvoudige kloostergemeenschap van lekenvrouwen, waarin een geestelijke vooropleiding of ingewikkelde kloostergelofte niet nodig zijn. Een paar huisregels zijn genoeg. Even later volgt ook een gemeenschap van mannen en zo ontstaan de gemeenschappen van de Zusters en Broeders des Gemeenen Levens. Ze hebben alles gezamenlijk en zijn zelfvoorzienend, doordat de leden ervan zelf erbij werken. Dit vind Groote belangrijk, hij is kritisch over geestelijken met veel eigen bezit, ook omdat dit vaak samengaat met corruptie en uitbuiting.

Geert Groote

Deventer (1340-1384)

Theoloog, prediker en gemeenschapsstichter

Groote wil, samen met zijn 'moderne devoten', zoals ze genoemd werden, vooral de leefomstandigheden van de mensen in de stad verbeteren. Door meditatie, gebed, hulp en onderwijs.

De broeders geven veel praktische en geestelijke zorg aan studenten en scholieren in de stad, met wie ze veel spreken. Armere studenten worden ondersteund, studenten vanuit andere steden zijn welkom te blijven bij de broeders. Veel studenten leren hoe boeken uit het Latijn te vertalen naar de volkstaal, zodat veel meer mensen het kunnen lezen. Groote zelf vertaalt een Ghetidenboek, een boek met gebeden en bijbelteksten, als een van de eersten volledig vanuit het Latijn naar de volkstaal.

Geert Groote blijft zijn hele leven een rondtrekkende prediker. Wel kan hij het in stilte leven in een klooster zeer waarderen, voor mensen bij wie dat past. Hij inspireert velen met zijn boodschap van eenvoud, maar krijgt ook tegenstanders, omdat zijn simpele onderwijs van 'beking van corruptie en onrecht' te scherp is voor zijn tijd. Als hij niet meer in het openbaar mag spreken van de bisschop, gaat hij vooral brieven schrijven en mensen persoonlijk bezoeken en bemoedigen. Hij sterft na een ziekenbezoek aan een pestlijder in 1384, en blijft zo de eenvoudige boodschap van liefde praktiseren tot het einde toe.

Paul